

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Červenec 2023
Ročník 4, číslo 33

*Země bude naplněna
poznáním Hospodinovy slávy,
jako vody pokrývají moře.
(Abakuk 2,14)*

OBSAH

Prvotní a současná církev <i>Matěj z Janova</i>	3
Štěstí neboli blaženost národa <i>J. A. Komenský</i>	4
Komenského Blaženost národa <i>-jk-</i>	10
Bůh má vůli <i>A. Adlof</i>	17
Blud o prokletí a vyobcování <i>J. Hus</i>	19
V nikom jiném nemám na zemi zalíbení <i>J. Karafiát</i>	22
Povzbuzení k dobrému boji <i>-jk-</i>	27
Dobré svědomí <i>A. W. Pink</i>	31
Proč už nepoužívám transgenderová zájmena <i>Rosaria Butterfieldová</i>	36

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
 www.solideogloria.cz
 kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Expresta s.r.o.,
 Martina Granca
 3615/15
 841 02 Bratislava
 Slovensko

SOLI DEO GLORIA

Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš,
 aby směl pobývat ve tvých nádvořích. (Ž 65,5)

Bůh je zdrojem veškerého dobra a jakékoliv blaženosti. Pouze v jeho nádvořích, u něj samotného, v jeho přítomnosti může duše najít pokoj a utišení, odpočinutí a bezpečí. A jenom Bůh sám uvádí zbloudilou duši do svých nádvoří, kde se o ni stará, sytí ji a má s ní to nejhlubší obecenství.

V tomto čísle časopisu *Soli Deo Gloria* máme hned několik příspěvků našich předchůdců ve víře (Matěj z Janovo, J. A. Komenský, J. Hus) spolu s novějšími autory (Adlof, Karafiát). Kromě nich zde najdete další článek o svědomí od A. W. Pinka a vyznání bývalé LGBT aktivistky R. Butterfieldové.

Kéž vám Pán požehnání při čtení tohoto čísla a vede vás do své blízkosti, na svá nádvoří, a zahrme vás tam hutnou a dobrou stravou, která povede k vašemu zakotvení v pravdě a v růstu v poznání Pána Ježíše Krista.

Jaroslav Kernal

PRVOTNÍ A SOUČASNÁ CÍRKEV

Matěj z Janova (cca 1350–1393)

Můžeš, je-li libo, srovnávat církev Boží s nesčtým množstvím Antikristovým podle vlastností proti sobě stavěných, obzvláště budeš-li přihlížet k prvotní církvi a přirovnáš-li ji k porušenosti současných nepravých křesťanů.

Předně v oné církvi množství křesťanů bylo jednoho srdce a jedné duše (Sk 4,32), v dnešní nesnadno nalezeš, aby dva spolu navzájem v Kristu Ježíši souhlasili. Ona, jsouc přioděna Kristem, to jest Boží mocí z výsosti (Lk 24,49) a Boží moudrostí, chodila v bázni Páně a v pravdě, dnešní je zneuctěna všelijakou hanbou a hříchem, žije bez bázně před Pánem Ježíšem a chodí ve všelikém pokrytectví a přetvářce. V oné kvetla ctnost a pravda a hřích se skrýval jen v úkrytu, v dnešní hřích a nepravost křičí na rozcestích všech cest a ulic, pravda a ctnost jsou nuceny skrývat se v koutech. V oné měla ctnost volný a příznivý vývoj, hříchy docházely vzápětí zaslouženého trestu, v dnešní nepravost a všechna špatnost požívá svobody a dochází povýšení, ale ctnost je vystavena neustálému soužení. A v tom co v oné církvi pokládali všichni za hřích, tato již neshledává žádnou nepřístojnost, ano naopak, co v oné církvi svatých křesťanů odmítali s opovržením, v této se již uznává za počestnost a duchaplnost a bývá napodobováno.

Výbor z „Pravidel Starého a Nového zákona“ Matěje z Janova,

Edice Blahoslav, 1954.

Z latiny přeložil Rudolf Schenk (1872–1962),

úvodem opatřil Miloslav Kaňák (1917–1985).

ŠTĚSTÍ NEBOLI BLAŽENOST NÁRODA

Jan Amos Komenský

Co je to národ? Národ je skupina lidí zrozených z téhož kmene, bydlících na témže místě ve světě (jakoby ve společném domě, který nazývají vlastí), užívajících téhož zvláštního jazyka a tím spojených týmiž svazky společné lásky, svornosti a snahy o obecné dobro.

Vlastností každého národa je, že chce pro sebe dobré. Pod nebem je mnoho rozmanitých národů, ale všechny jsou Božím řízením poznamenáni tímto znakem: Jako jednotlivci i jako jednotlivé národy milují sami sebe a chtějí, aby se měli dobře, a povzbuzují se k péči o toto blaho a soutěží v tom mezi sebou.

Tedy kromě národa, který je zvrácený. Jestliže nějaký národ odmítá pečovat o sebe až do té míry, že nechce poznat své neštěstí a nedá se pohnout ani vyburcovat cizím štěstím, musí být ve své lidské přirozenosti zvrácený.

Naproti tomu takový národ je šťastný, který si všímá toho, co je v lidské přirozenosti vznešené, vyhledává to a usiluje o to.

Odtud se můžeme dovědět, co činí národ šťastným. Podívejme se tedy i my na to, co činí nějaký národ tak skvělý, se plným právem může prohlašovat za šťastný a blahoslavený.

Shledáme pak z Písma svatého a z výroků mudrců, i ze samotného přirozeného chodu věcí, že všechny druhy štěstí mají jediný cíl, jímž je, abychom snáze poznali, zda na něm máme podíl a pokud nemáme, abychom mohli lépe přemýšlet o tom, jak ho dosáhnout.

Můžeme rozlišit osmnáct bodů nebo částí štěstí národů. Když se na ně podíváme souhrnně, můžeme prohlásit za šťastný ten národ, který: 1. Je zrozen v hojném počtu, 2. je obdařen dobrou zemí k obývání, 3. není smíšen s cizozemci, 4. je obklopen dobrými sousedy, kteří ho neznepokojují, 5. ale když se proti němu bouří, umí zkrotit jejich útoku a dokáže si zjednat mír, 6. ve své zemi zůstává v míru a v jednotě, 7. a aby to tak bylo, má dobré zákony a zřízení, 8. a je upevněn dobrým a moudrým úřadem, který střeží ony zákony, 9. přičemž tento úřad není cizorodý,

ale je zrozený z téhož kmene a spojený s ostatními lidmi pokrevním poutem, 10. který své lidi nesvívá otrockým jhem, ale zachovává je při svobodě, 11. takže v tomto národě se každý může pilně, čile a bez překážek starat o své věci a nikdo mu v tom nebrání, 12. takže mezi všemi lidmi mohou vzkvétat díla hospodářská i umělecká, 13. z čehož pochází hojnost věcí a zámožnost a bohatství, takže každý jí svůj početně vydělaný chléb a neujídá ho jiným, 14. a k tomu patří všeobecná bezpečnost, 15. k níž, když se přidává dobré vychování mládeže a pěstování vzdělanosti, rozkvétá také chválou moudrosti, 16. a čisté a vroucí uctívání Boha, které svolává z nebe všechno Boží požehnání, 17. k čemuž Bůh sám přidává také mimořádná znamení své přítomnosti a přízně, 18. takže pro všechny tyto vlastnosti je potom onen národ vzorem pro jiné národy.

Podívejme se nyní na jednotlivé body.

1. Početnost národa

První důkaz štěstí máme z úst samotného Boha, který svému věrnému Abrahamovi, jehož nazval svým přítelem, zaslíbil mnoho požehnání a na první místo dal toto: „Učiním tě velikým národem“ (Gn 12,2). „A učiním, že tvého potomstva bude jako prachu země“ (Gn 13,16). „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat. ... Tak tomu bude s tvým potomstvem“ (Gn 15,5).

2. Pozemské dary

Další stupeň požehnání dal Bůh onomu národu v tom, že mu daroval dobrou zemi, která oplývá mlékem a medem. Právě to slibuje mnohokrát a mnohokrát to chválí, mnohokrát vytýká nevděčnost za takovou zemi (knihy Mojžíšovy a proroků jsou toho plné). Tím dostatečně ukázal, jak vysoko si máme cenit takového druhu dobrodiní.

3. Plnost sebe sama

Že ke štěstí národa patří také obydlení země jen domorodými lidmi bez míchání se s cizinci, se usuzuje z toho, že když Bůh odevzdával svému lidu zemi dobrou, poradil jim, aby v ní nenechali jiný lid, a zakázal jim, aby se s jinými mísili, jak často čteme.

4. Pokoj od sousedů

Že je Božím darem a součástí štěstí národa mít sousední národy za přátele, nikoliv za nepřátele, je zjevné z toho, že Bůh národu izraelskému slíbil, že když budou chodit v jeho příkázáních, rozdrťí jejich

nepřátele a způsobí, že jeho lid bude bydlet ve své zemi bezpečně (Lv 26,5).

5. Zdar zbraní

A i kdyby vpadli do země a chtěli rušit pokoj jeho lidu, slíbil svým sílu a zdar zbraní, takže pět našich bude pronásledovat sto nepřátel a sto našich jejich deset tisíc (Lv 26,8). A že také pohané, kteří Boha neznají, obvykle rozumí štěstí národa v souvislosti s dobrým výsledkem zbraní, je zřejmé dějin všech národů.

6. Vnitřní svornost

Kdo by pochyboval o tom, že domácí svornost je částí štěstí, vždyť díky ní malé věci vzrůstají, zatímco nesvorností se i ty největší rozpadají. Proto když nějakému národu přejeme to nejlepší, přejeme mu mír a pokoj jako v Žalmu 122,6–7.

7. Dobré zákony

Podobné svazkům svornosti jsou dobré zákony, které všechny lidi a všechno udržují v rovnováze, hájí nevinné před bezprávním a uvalují tresty na pachatele bezpráví. Záchrana národa je zjevně v zákonech.

8. Dobrý úřad

A však i ty nejlepší zákony, když nemají toho, kdo by je vyložil, jsou němé a bez toho, kdo je uplatnil, jsou mrtvé. Právě štěstí svému národu způsobují teprve ti, kteří stojí v jeho čele, jsou-li ovšem moudří, zbožní, mírní k dobrým a přísní na zlé.

9. Nejvyšší úřady obsazené lidmi domácími

Štěstí národa spočívá také v tom, když je král z domácího rudu a je příbuzný s těmi, nad nimiž vykonává svou vládu. To je zjevné z toho, že Bůh přikázal svému milovanému lidu izraelskému, jemuž přál to nejlepší, aby si za krále nikdy nezvolil člověka z jiného národa, který by nebyl jejich bratrem (Dt 17,15). Rovněž mezi své sliby a požehnání vložil také to, že pokud ho budou poslouchat, nebude nad nimi panovat žádný cizinec (Dt 15,6).

10. Všeobecná svoboda

Což by všeobecná svoboda všech stavů nebyla součástí štěstí národa? Čím je dobro obecnější, tím je lepší. Lepší je slunce, které ve dne svítí všem, než svíce, která svítí jednomu člověku nebo jednomu pánu.

11. Píle a čilost lidu ke všemu

Tělesná a duševní čilost, která je některým národům jaksi vrozená, musí být právem považována za obecný poklad štěstí. Neboť jestliže k chudobě vede ruka líná, ruka pilná potom obohacuje (Př 10,4). „Lenoch jen touží a ničeho nedosáhne, kdežto pilní se nasytí tukem“ (Př 13,4). Kde je všeobecná píle a celý národ je čilý, tam nemůže být daleko ani všeobecný dobrý výsledek ani radost.

12. Umění všeho druhu. Všeobecné blaho rozmnožuje také to, když jsou rozvinutá dobrá umění, ať již řemeslná nebo svobodná. Neboť všeobecnou pílí a vzájemnou horlivostí se všude zahání lenost a vede to k dobrému prospěchu lidí ke všemu užitečných. A jako mrtvý nebo hniјící úd na živém těle se nemají snášet zahaleči, žebráci a jiní, kteří jsou neužitečným břemenem pro ostatní.

13. Hojnost věcí

Odtud pochází hojnost věcí, a že i to je součástí štěstí, potvrzuje Písmo, když vyzdvihuje a chválí nejvíce rozkvět království Izraelského za krále Šalomouna. Říká o něm, že jeho království převýšilo všechny krále a království bohatstvím a moudrostí, neboť mu králové a národy přinášeli dary, stříbrné a zlaté nádoby, roucha a zbraně, masti, koně i mezky. Ve dnech byla taková hojnost stříbra, že se ani nevážilo, protože ho bylo jako kamení, cedrů bylo jako fiků atd. (1Kr 10,21nn).

14. Všeobecné bezpečí

Jak skvělým drahokamem v pokladu štěstí je všeobecné bezpečí, ukazuje Duch svatý, když vychvaluje časy Šalomounovy, kdy Juda a Izrael bydleli v bezpečí pod svou révou a svým fikem po všechny dny Šalomounovy (1Kr 4,25).

15. Dobré vychování mládeže

Je zjevné, že štěstí národa spočívá také v dobrém vychování mládeže, protože Mojžíš, David, Šalomoun a jiní zbožní a moudří vůdcové národů si přáli, aby mezi nejpřednější úkoly jejich vlády patřila výchova dětí a aby ji povznegli. Protože čím se začíná, tím se pokračuje. Jakým se kdo utváří chlapcem, takovým bude utvořen mužem, moudrým nebo pošetilým, zbožným nebo bezbožným atd. (Př 22,6). Množstvím moudrých bývá zachován svět (Mdr 6,24). A jako když je dub učiněn základem náspu a udržuje ho, tak také národ udržuje svaté

símě, podle svědectví Božího (Iz 6,13). Proto David sám vychovával své syny a byl ochoten je poučovat (Ž 34,12). A Šalomoun vyznal, že pro ně píše své knihy (Př 1,4). Šťastný je tedy národ, který má hojnost dobrých škol a dobrých knih a má dobré předpisy nebo zvyky, které se týkají výchovy mládeže.

16. Čistota náboženství

David ukázal, jak ke štěstí národa přispívá čisté náboženství, když řekl: „Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví“ (Ž 33,12). Takovému národu je Hospodin Bůh „štit a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně“ (Ž 84,12).

17. Mimořádná znamení Boží přítomnosti

Mimořádné znamení Boží přítomnosti znamená, když Bůh některému národu, který se uchyluje z cesty a uvaluje na sebe soudy, dává mimořádná napomenutí ve svém hněvu, pokud ve zlé cestě setrvává nebo zjevné prokázání své přízně, když se od zlé cesty odvrací. Sem patří nejrůznější děsivá znamení, která se objevují na nebi nebo na zemi. Muži nebo ženy, kteří v Božím jménu a z moci Boží mluví o velikých věcech Božích, které přesahují běžné lidské chápání, muži, kteří jsou obdařeni mimořádnými dary (rozhady nebo tělesné síly) a jsou připraveni využít příležitosti k napravení projevovaného zla. Toto dobrodiní připravuje Bůh a říká o něm národu izraelskému: „Z vašich synů jsem povolával proroky, z vašich jinochů nazíry“ (Am 2,11). A jinde: „I povolával Hospodin soudce, aby je vysvobozovali z rukou plenitelů“ (Sd 2,16).

18. Úžas cizinců

Posledním znamením štěstí národa je, když se všechny ostatní národy kvůli tomu všemu dobru, které se v něm děje, diví a říkají: „Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ! Což se najde jiný veliký národ, jemuž jsou jeho bohové tak blízko“ (Dt 4,6–7). „Blaze tobě, Izraeli! Kdo je ti roven, lide vysvobozený Hospodinem? On je štítem tvé pomoci a mečem tvé velebnosti. Před tebou selže síla tvých nepřátel, pošlapeš jejich posvátná návrší!“ (Dt 33,29).

Tohle všechno opravdu stačí? Historie to potvrzuje. Těchto osmnáct bodů šťastného národa, které jsou objasněné na příkladu svatého lidu izraelského, by mohlo být ukázáno také na jiných národech, větších a šťastnějších (Chaldejci, Peršané, Řekové, Římané atd.), ale protože doufám, že věc je sama o sobě dost jasná a nemá smysl ji dále rozvíjet, pojďme nyní k tomu, abychom tato pravidla užili jako zrcadlo a podívali se sami na sebe, na to, jak jsme šťastní ve svém národě nebo kolik se nám toho nedostává.

Nedostatky se samozřejmě najdou i v národě izraelském. Je ale nutné předem zopakovat onen výrok básníka, že v tomto světě nikde nenajdeme plnost blaženosti. Jestliže nikde, potom ani v žádném národě. Většině národů se nedostává většiny těchto částí štěstí, a i kdyby měly všechny, rozhodně ne v dostatečné míře. Sám národ židovský, který byl Bohu na ostatní milý a je považovaný za blažený nade všechny, trpěl v různých dobrých mnoha nedostatky. Je to zjevné, když se podíváme na jeho situaci v Egyptě, a potom na poušti, v období soudců a v dobách různých králů – jednak zbožných a moudrých, jako byl David, Šalomoun, Jošafat, Jóšijáš, za nichž všechno kvetlo, jednak bezbožných a hloupých, jako byl Rechabeám, Menaše, Achab a Jezábel a další, za kterých se všechno hroutilo ve zkáze a padalo tak, že nezbylo nic jiného než ostatek tohoto národa.

A jinde je to stejné dodnes. Stejná proměnlivost svírá také ostatní národy na světě, takže se jednou povznášejí, jindy upadají, jednou skvějí, jindy zatemňují, jednou jsou šťastní, záhy jsou ubozí – a to podle toho, jestli v nich převažují ctnosti nad chybami, pracovitost nad lhotejností, moudrost nad hloupostí atd. Záleží na tom, jak Bůh, vládce světa (neboť pro náhodu a nerozvážnost není místo v království Prozřetelnosti) rozděljuje odměny a tresty mezi lidské syny a celé národy, jedny štěstím oblažuje, druhé nehodami poráží.

KOMENSKÉHO BLAŽENOST NÁRODA

Jaroslav Kernal

Musím se přiznat, že když jsem se začel do Komenského spisku o Štěstí národa, byl jsem nejprve velmi překvapen, následně povzbuzen tím, jak hluboko byl Komenský zakotven v Božím slově, a nakonec zarmoucen, když jsem přemýšlel o obsahu tohoto krátkého spisku. Komenský ho věnoval uherskému magnátovi Jiřímu Rákoczi, toho jména druhému (1621–1660). Chtěl ho povzbudit k tomu, aby byl člověkem, který se postaví do čela svého národa, který bude hájit národní zájmy (a spolu s nimi zájmy křesťanstva), který bude bojovat proti muslimskému ohrožení Evropy, proti Turkům. Zraněním, která utrpěl v boji proti Turkům, také nakonec Jiří Rákoczi podlehl. Ale chtěl bych se podělit o to, jak na mne dolehlo oněch osmnáct bodů, které Komenský předkládá jako stupně ke štěstí národa.

Nejprve je tady ale otázka národa jako takového. Zdá se, že žijeme v době, kdy je velký tlak na zrušení národních států a odstranění národní identity jednotlivců. Ale jak by řekl Kazatel, není to nic nového pod sluncem. Kam zmizelo deset kmenů severního Izraele? Asyřané je vystěhovali z jejich země a nastěhovali je do jiné země, takže ti lidé byli vyrváni z kořenů, odděleni od tradice a dědictví, které měli po otcích, přestali mluvit mateřským jazykem, aby se přizpůsobili místu, kam byli přestěhováni a nakonec zapomněli, kým jsou. Je to starý jednoduchý recept na to, jak si podmanit národ a je to něco, co dělali všichni diktátoři v průběhu celých dějin – Asyřané nebyli první a Hitlerovy plány na přestěhování Slovanů na Sibiř nebyly poslední (viz např. dnešní Čína a Ujgurové).

Ale Bůh ustanovil národy. Je to jeho dílo. Je to sice také důsledek jeho soudu, současně však – jak už to často u Božích soudů bývá – také způsob, jímž lidem žehná. Je to Boží uspořádání světa a kdokoliv se ho snaží měnit, bouří se proti Bohu. Snaha zničit národní identitu nějakého lidu je velmi podobná snaze zničit identitu člověka jako muže a ženy (a místo toho zde mít mnoho genderů).

Podívejme se nyní na oněch osmnáct bodů, které Komenský uvádí jako stupně štěstí národa, a prozkoumejme je s ohledem na náš národ (s občasným globálním přesahem). Nechci popírat požeňání, jimiž nás Bůh zahrnuje. Jsou rozhodně mnohá. Nikdo z našich předků (pokud tedy nepocházíte z miniaturní skupinky někdejší aristokracie) se neměl lépe, než se máme my. O tom není žádných pochyb. Máme Boží slovo ve svém vlastním jazyce a stále ještě máme svobodu ho kázat. To jsou veliké výsady, které se týkají církve, ale jak je na tom náš národ?

1. *Početnost národa.* V době, kdy Komenský napsal svou knihu (1659), měly české země podle odhadů historiků asi jeden a půl milionu obyvatel (o milion méně, než před rokem 1618). A Bůh se skutečně nad naším národem smiloval. Přes všechnen útlak, hladomory, státní bankroty a války počet obyvatel rostl. Nejvíce obyvatel zde žilo na začátku druhé světové války (r. 1940 to bylo 11 159 000 obyvatel). Tohoto stavu už naše země nikdy nedosáhly a posledních čtyřicet let je počet obyvatel na přibližně stále stejné úrovni. V uplynulém roce dokonce porodnost prudce poklesla (o 30 %), což může být přirozený dočasný výkyv, ale také Boží soud – a nikdo z kompetentních osob nemá zájem hledat vysvětlení. Neměla by tento stav být důvodem, proč volat lidi v naší zemi k pokání?

2. *Pozemské dary.* Naše země je podle pověstí zemí, která oplývá mlékem a medem. A to zdaleka není všechno. Máme mnoho úrodné půdy, máme zdroje vody, máme lesy i množství nerostných surovin. Ovšem přinejmenším v posledních čtyřech stoletích z toho nemá většina obyvatel naší země skoro nic. Český podnikatel a vizionář Tomáš Baťa napsal v roce 1937 knihu „Země pro čtyřicet miliónů obyvatel“, v níž rozpracoval mimo jiné potravinovou a surovinovou samostatnost naší země (s výhledem na možnost mít a také uživit čtyřicet miliónů obyvatel). Ale jak to vypadá dneska? Těžký průmysl skončil, většina další výroby je v rukou zahraničních vlastníků, takže naši lidé (v tom lepším případě) jsou jenom pracovní silou, surovinové zdroje, voda, půda – to vše je z větší části v cizích rukou a náš národ z toho nemá nic. Nemělo by to být důvodem, abychom prosili Boha o smilování?

3. *Plnost sebe sama.* Země obývaná jen jedním národem. To je něco, co se nám historicky také moc nedařilo. A několikrát jsme na to také silně doplatili. Historie je sice učitelkou života (*Historia magistra vitae*), ale zdá se, že o její vyučování dnes není velký zájem. Je to přesně naopak – zdá se, že pod vlivem humanismu se čím dál více šíří názor, že je naší povinností mít ve své zemi a ve svém národě, na svém území, co nejvíce jiných národů, jiných kultur, jiných náboženství atd. Prorok Daniel mluví o soše, která má nohy a prsty nohou částečně ze železa a částečně z hlíny (Da 2,40–45) a vysvětluje to tak, že lidské pokolení se bude mísit, ale nepřilnou k sobě navzájem (v. 43). Události posledních dvou let vedly k tomu, že podle posledních vyjádření statistického úřadu je na našem území registrováno deset procent obyvatel z Ukrajiny (s nimiž přicházejí také mnozí z dalších zemí). Počet muslimů v naší zemi vzrostl za posledních dvacet let pětinasobně (z cca osmi tisíc v roce 2002 na necelých čtyřicet v roce 2022). Kéž by takto rostl počet evangelikálních křesťanů! Nejsou to dostatečné důvody k tomu, abychom činili pokání a volali k pokání také náš národ?

4. *Pokoj od sousedů.* Bůh nás ze své milosti z části obklopil národy, s nimiž jsme nemuseli vést (kromě několika lokálních konfliktů) nějaké zásadní války. Nicméně z jedné strany sousedíme s národem, který rozpoutal poslední dvě světové války a který nyní hlasitě vyhláňuje, že bude zbrojit a budovat armádu. Sice se to děje ve světle události na Ukrajině, ale kdykoliv sjednocené Německo začalo zbrojit, vedlo to nakonec k válce v Evropě. Proto bychom měli prosit Boha slitováním a o moudrost, jak bychom se měli v této době jako křesťané zachovat.

5. *Zdar zbraní.* Od ztráty národní svrchovanosti v 17. století jsme neměli armádu, která by byla schopná bránit naši zem. V době komunistické totality jsme měli armádu, která byla podřízená jiné armádě, té sovětské, a dnes to není jiné, akorát místo sovětského velení je tu velení „mezinárodní“, ve skutečnosti však pod dohledem americkým. Ale možná nakonec nejde ani tak o armádu, ale o ochotu a schopnost bránit svou vlast. Je-li však vlast vyvlastněna není co bránit a není zde ani ochota a následně zde nebude ani schopnost cokoliv bránit. Kolik křesťanů by dnes bylo schopných fyzicky bránit svou rodinu? Muži jsou stále více (a zdá se, že také cíleně) zženštilí a ženy chtějí

být muži, ačkoliv jimi nikdy nemohou být. Co je řešením? Vrátit se nohama zpátky na zem, činit pokání a volat k Bohu, aby nás ze svého Slova učil, co to znamená být mužem a ženou podle vzoru Pána Ježíše Krista.

6. *Vnitřní svornost.* Národ, který táhne za jeden provaz, který má na srdci blaho národa, jeho budoucnost, tedy budoucnost svých dětí a vnuků. Místo toho jsme svědky rozdělení a rozdělování, což je další dějinami prověřený a osvědčený nástroj k udržení poslušnosti a k zůstávání u moci (*Divide et impera! – Rozděl a panuj!*). Kde začíná svornost? V rodině – a tam také vidíme největší rozdělení. Je-li rozdělená rodina, je snadné rozdělit celý národ a následně ho dobře ovládat. Kéž by se Pán smiloval a dal milost k pokání jak celé společnosti, tak křesťanům, kteří se podílejí na tomto rozdělování.

7. *Dobré zákony.* Komenský by asi nevěřil tomu, že tak malá země může oplývat takovým množstvím zákonů, jako jich máme dneska. Před třemi lety předseda Nejvyššího soudu v rozhovoru uvedl, že se počet platných zákonů, norem, vyhlášek, předpisů a nařízení odhaduje na dva milióny. A leckteré jsou platné ještě z dob po rozpadu Rakouska-Uherska a jiné si protirečí s ostatními. To není právní řád, ale právní chaos. To není cesta k požehnání, ale cesta k úpadku. A v posledních letech to je samotná vláda, která vydává nařízení, která jsou v protikladu se stávajícím právním řádem (např. mnohá soudy později zrušená kovidová opatření) nebo si dělá zákony podle toho, jak se to hodí (např. o vyvlastnění ČEZu). To jsou věci, které jdou přímo proti tomu, co se líbí Bohu, který staví na spravedlnosti a právu a je to důvod, proč bychom měli volat lidi k pokání.

8. *Dobrý úřad.* Komenský mluví o úřadu, který bdí nad zákony, který prosazuje spravedlnost a právo, který usiluje o vymahatelnost práva. Ale jak to vypadá v naší zemi? Jaká je vymahatelnost práva? Některé kauzy se táhnou roky a dokonce i víc než deset let – aktéři takových sporů zemřou dříve, než se dočkají rozsudku. To neukazuje na právní stát. A když se zamyslíme nad úřadem ve smyslu státní správy, jakými slovy bychom mohli charakterizovat naši státní správu? Zdá se, že stále více je zjevný klientelismus, nepotismus, korupce ... Tím nemluvím o konkrétních státních úřednících, ale státní

správě jako celku. To jsou věci, které Boží slovo přímo odsuzuje! Jak můžeme být tak slepí a dělat, že všechno je v pořádku, nic se neděje, není tu žádný problém a všechno funguje skvěle?

9. *Nejvyšší úřady obsazené lidmi domácími.* V posledních staletích bylo mnoho nejvyšších úřadů obsazeno domácími lidmi. Ale až na výjimky to byly většinou jenom loutky v rukou někoho cizího – ať již mluvíme o rakouské monarchii, nebo totalitních režimech dvacátého století. Je to tak ale i dneska – na konci devadesátých let nám tehdejší naši zákonodárci vpravili do ústavy článek, jimiž některé pravomoci orgánů České republiky mohou být přenesené na mezinárodní organizace (čl. 10a Ústavy ČR). Byla to podmínka pro vstup naší země do Evropské unie. Ale znamená to ztrátu suverenity naší země. Od té chvíle přestává mít národ svou vlastní vládu, ale vládnou mu cizinci. Takže tady pšenka štěstí našemu národu nepokvete. Kéž by nám Bůh dal milost, abychom to viděli, porozuměli tomu ve světle Písma, činili pokání a usilovali o zrušení tohoto bodu v naší Ústavě.

10. *Všeobecná svoboda.* Z Boží milosti již dnes nejsme zotročeni a lidé v naší zemi nepatří žádnému člověku. Přesto to svobodou není příliš slavné. Každý dnes sice může svobodně cestovat, ale pokud například uvažujeme o svobodě slova, o svobodě podnikání nebo o svobodě bydlení, není to příliš slavné. Jedno slovo dominuje všemu – byrokracie. Vše se stává stále obtížnější a náročnější. Není to nemožné, ale není to ani jednoduché. Vždyť i jen pro to, aby mohla vzniknout samostatná církev, je potřeba tři sta podpisů jejich příznivců. Je to jistě lepší devět set, jak tomu bylo za císaře Josefa, ale příliš velká změna to není. Jako křesťané skutečně žijeme ve svobodě, kterou nám vydobyl Kristus, ale jako společnost se propadáme do stále většího sevření množstvím regulí, zákonů a omezení a přestáváme rozumět tomu, co je skutečná svoboda. I zde je prostor pro to, abychom činili pokání a volali k Bohu o smilování.

11. *Píle a čilost lidu ke všemu.* Myslím, že tento bod by si zasloužil skutečně mnoho místa a jako křesťané bychom měli více přemýšlet nad otázkou lenosti a etikou práce. Nejenom ve společnosti, ale dokonce ani mezi křesťany už dnes nejsou v kurzu principy Božího slova, jako například „kdo nechce pracovat, ať nejí“ (2Te 3,10) nebo „kdo obdělává

svou půdu, nasytí se chlebem, kdežto kdo následuje povaleče, nasytí se chudobou“ (Př 28,19). Kde je vedení k samostatnosti, nezávislosti, kreativitě, kde je důraz na píli, na vytváření hodnot, na obecnou prospěšnost? Místo toho se jako jednotlivci i jako celá společnost propadáme do stále větší temnoty humanismu s důrazem na „práva“ jednotlivců bez jakýchkoliv povinností. Kéž by se nad námi Pán smíloval a vedl nás znovu k mravencům, abychom se od nich učili moudrosti a píli (Př 6,6).

12. *Umění všeho druhu.* Tohle je místo, kde zcela nepochybně potřebujeme činit pokání. Umění se stává stále více dekadentním a zvráceným, a praktické řemeslné obory, které Komenský řadí k uměním, v podstatě zanikají. Lidé dnes nechtějí něco umět, ale chtějí mít. Nejde o to vytvářet hodnoty, ale jde o to mít se dobře bez ohledu na to, zda je někdo užitečný či nikoliv. V tomto směru je nejenom náš národ, ale celá tzv. západní společnost v naprostém úpadku a směřuje ke zkáze. Jedině pokání může tento trend zvrátit.

13. *Hojnost věcí.* V úvodu jsem zmínil, že toto je jedna z věcí, v níž zdánlivě vynikáme. Ale je to skutečně tak? Možná máme hodně věcí, ale jaká je jejich kvalita? Kolik z nich budeme moci odkázat svým dětem nebo dokonce vnukům? Z kvality jsme se přesunuli ke kvantitě a stalo se to filozofií celé společnosti, která sice mluví o udržitelnosti, ale jedná přesně opačně – všechno, co produkuje má jen minimální trvanlivost. Stali jsme se spotřební společností, která má sice hojnost věcí, ale jsou to věci, které už za pár let budou nepoužitelné – a to nikoliv kvůli jejich zastaralosti, ale kvůli tomu, že už nebudou fungovat. Jenom změna myšlení, tedy pokání, může změnit toto směřování.

14. *Všeobecné bezpečí.* Naše země patří k nejbezpečnějším zemím světa a za to bychom měli Pána Boha neustále chválit. Souvisí to nejen s povahou lidí v naší zemi, ale tak také s tím, že ještě donedávna jsme nebyli cílovou zemí pro migranty a většina společnosti měla určité povědomí o morálce. Přesto se zdá, že i toto požehnání – jako jedno z mála, které máme – krok za krokem začínáme ztrácet. Proto bychom měli volat k Bohu a prosit ho milost a ochranu, o nápravu naší společnosti a zachování bezpečí, v němž stále ještě žijeme.

15. *Dobré vychování mládeže.* Jaké jsou hlavní trendy v této oblasti? Ve všeobecném vzdělávání je to stále se snižující kvalita vzdělání, která se projevuje mimo jiné v omezování a odstraňování přírodních věd (které jsou stejně postavené na materialistickém filozofickém základu). V otázce výchovy je to přesun zodpovědnosti za výchovu dětí z rodiny na instituce – nehledě na to, že dochází k rozkladu rodiny a tím také k tomu, že děti nejsou vychovávány vůbec. Stále méně dětí v naší zemi žije a vyrůstá v úplné rodině. Rodina dnes možná čelí největšímu útoku za celou historii naší země vůbec. Kdyby nikde jinde tak tohle je místo, kde je pokání naprosto nezbytné.

16. *Čistota náboženství.* Hlavním náboženstvím v naší zemi je materialismus, tedy modlářství. Jak by Bůh mohl žehnat národu, který se mu rouhá? Dávná zbožná historie naší země je zapomenutá. Lidé možná ještě znají jména jako Hus a Komenský, ale nespojují je s křesťanstvím, s vírou, s Písmem. Jako národ jsme se odvrátili od Boha, od pravdy, od Božího slova, proto nemůžeme zakoušet Boží požehnání a nemůžeme směřovat k tomu, abychom byli šťastným národem. Kéž se nad námi Pán smiluje a vyleje milost k pokání do naší země.

17. *Mimořádná znamení Boží přítomnosti.* Podíváme-li se na několik posledních století v naší zemi, zdá se, že směřujeme od jednoho Božího soudu k druhému, ale nikdo to nechce vidět, není, kdo by to pojmenoval, komu by na tom záleželo. Bůh vzdálil svou žehnající ruku od tohoto národa a vydal nás na pospas jiným a nakonec i sobě samým. A jenom pokání a odvrácení se od hříchu může tento soud odvrátit.

18. *Úžas cizinců.* Znakem Božího požehnání a štěstí národa je úžas cizinců. Nad námi ale nikdo nežasne. Jsme mnohem více spíš k smíchu a k potupení. Není nad čím žasnout, není co obdivovat, není čím se chlubit.

Pane, smiluj se nad naší zemí, smiluj se nad naším národem!

BŮH MÁ VŮLI

Alois Adlof

Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. (Mt 6,10)

Jeho vůle je výrazem celé jeho bytosti, všech jeho tužeb a myšlení. V první prosbě Otčenáše se seznamujeme s jeho jménem, v druhé s jeho dílem, v třetí s jeho srdcem. My víme, že Bůh je v Pánu Ježíši náš milostivý Otec, víme, že jako on sám je dobrý, tak také že jeho dílo je dobré. Je-li jeho dílo dobré, jsou i jeho pohnutky dobré, tudíž je jeho vůle dobrá. A co je jeho vůle? Vůle jeho je, aby jeho jméno bylo posvěceno a přišlo jeho království.

Ale když přirovnáváme svou vůli k dobré Boží vůli, musíme s bolestí poznat, že naše vůle není dobrá, nýbrž že jsme tak zkažení, bídni a převrácení, že se Boží vůli podrobit nechceme, ale usilujeme o to, abychom vyvýšili svou vlastní osobu, abychom sami sobě vládli a panovali. Cítíme, že tato prosba je pro nás nejtěžší, protože vidíme, že bychom pak museli zapřít svou vůli, a museli se vzdát své sebevlády, aby Bůh tak mohl být naším jediným Pánem. Ba, vůle člověka se od přirozenosti cele protiví vůli Boží. Člověk se z podstaty své přirozenosti protiví Bohu, i když se k němu Bůh blíží v nesmírné lásce a slitování. Bůh přichází po pádu člověka z nebe, ale člověk se před ním skrývá (Gn 3,8). Vede lid pouští a nenechává ho v nedostatku, a přesto lid reptá, vzpouzí se mu a klaní se modlám. Bůh podává lidu ruku spásy, ale člověk odmítá milost. Spasitel chce shromáždit mnohé tak, jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla svá, ale nechtějí (Mt 23,37). Vůle člověka raději volí si zahynutí a smrt, než aby duše byla vyvedena ze zajetí hříchu a uvedena do země odpočívání Božího (Nu 14,2). Člověk raději poslouchá svého nepřítelů dábla, než aby poslouchal Boha, svého nejlepšího přítele (Gn 3). Spíše se podvolí vykonávat rozkazy tohoto světa, svého těla, a mocného knížete v povětrí, toho ducha, který dosud provádí své dílo v synech vzpoury (Ef 2,2). Bohu silnému říká neobrácený člověk: „Jdi pryč od

nás, nechceme o tvých cestách vědět. Kdo je Všemocný, že mu máme sloužit, co nám prospěje obracet se na něj?“ (Jb 21,15–16). Říkají: „Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně?“ (Mal 3,14).

Srdce člověka je zlé a lstivé od jeho narození, zarputilé a vzpurné (Jr 5,23), ba nade všechno nejlstivější a nejpřevrácenější (17,9), takže je naprosto nezpůsobilé poznávat i ty nejmenší věci Ducha Božího (1K 2,14).

A tím nevyznáváme toliko všeobecnou lidskou porušenost a hříšnost dle slova: není rozdílu (Ř 3,23 sr. 3,10–11), nýbrž my vyznáváme též, že i my jakožto dítky Boží nejsme ještě plně podrobeni jeho vůli a nekonáme tak, jak bychom konat měli. Vyznáváme s upřímnou kajčností s Pavlem, že co činíme, v tom nemáme zalíbení, neboť ne co chceme, to činíme, ale co máme v nenávisti, to činíme. Vyznáváme, že v nás nepřebývá, to jest v našem těle, dobré, a vidíme v sobě dva zákony, zákon Ducha, který toužíme plnit a zákon hříchu ve svých údech, kterému, ač ho nenávidíme, přece tak často sloužíme (Ř 7,15–25). Vyznáváme, že se často necháme ovládat tělesností, která je nepřátelská vůči Bohu a nemůže se podříditi jeho zákonu (Ř 8,7). Vyznáváme, že v sobě i v celém světě cítíme veliký rozkol. Duch zajisté žádá proti tělu, tělo pak proti Duchu (Ga 5,17).

V tomto rozkolu, v tomto sporu mezi dobrou Boží vůlí a vůlí naší a ďábelskou zlou, se sluší hledat příčiny všeho zlého a všeho neštěstí, jež stihlo lidstvo. Když se pak modlíme k Otci: „Bud' vůle tvá,“ vyznáváme, že to co nás tísní a činí nás nešťastnými, není v Bohu, ale v nás, že my jsme vinni vším trudem, protože jsme se odvrátili od Boha a vzbouřili se proti jeho vůli. Proto Boží dítko nenaříká jako svět, který postižen následky hříchu rozevívá ústa svá proti nebi a říká: „Proč jen to nebo ono na mne Bůh dopustil?“ My víme, že svět by byl rájem plným blaženosti a souladu, kdyby se byl člověk nezprotivil svaté vůli Boží.

BLUD O PROKLETÍ A VYOBCOVÁNÍ

Jan Hus

Blud o kletbě znamená, že kněží se domnívají a podle toho učí lidi, že každá jejich kletba škodí člověku, kterého proklínají. Ale tak to vůbec není. Musíme si ujasnit jednak, co je to kletba, za druhé k čemu je a za třetí, jak se má provádět. Věz nejprve, že kletba je zlořečení a vyobcování. A to může být dvojitý – jedno spravedlivé a druhé nespravedlivé. Spravedlivé je, když Bůh nebo člověk ze svého úřadu a podle daného řádu zlořečí člověku a kvůli smrtelnému hříchu, který je zjevný a po napomenutí oznámí lidem, aby s takovým člověkem neměli obecnství, dokud se toho smrtelného hříchu nevzdá. A tak se to nazývá kletba, nebo zlořečení, protože zlý člověk je Bohem nazván zlým, protože nezachovává jeho přikázání. Ale nazývá se také vyobcování, protože zlý člověk je kvůli svému hříchu vyvržen z společenství svatých, takže po tu dobu, kdy zůstává ve smrtelném hříchu, není z Boží milosti svatý mezi svatými a v té době nezakouší požehnání svaté církve, protože je kvůli svému smrtelnému hříchu dočasně odloučen od Boha i od svatého společenství. A tak každý hříšník je v té Boží kletbě, kdy Bůh sám zlořečí hříšníkovi, jak čteme v Deuteronomiu 28,15–19: „Jestliže však nebudeš Hospodina, svého Boha, poslouchat a nebudeš bedlivě dodržovat všechny jeho přikazy a nařízení, která ti dnes udělím, dopadnou na tebe všechna tato zlořečení: Prokletý budeš ve městě a prokletý budeš na poli. Prokletý bude tvůj koš i tvá díže. Prokletý bude plod tvého života i plodiny tvé role, vrh tvého skotu i přírůstek tvého bravu. Prokletý budeš při svém vcházení a prokletý při svém vycházení.“ Takto na něj dopadá zlořečení nebo prokletí od Boha. A David v žalmu 119,21 mluví o prokletých, kteří pobloudili od Božích přikázání. A to říkají kněží každý den při jitřní bohoslužbě a proklínají všechny hříšníky, ale současně také sami sebe, pokud žijí ve smrtelném hříchu.

Z toho vyplývá druhá věc: Že kletba má být vyřčena jedině kvůli smrtelnému hříchu. Neboť nic kromě smrtelného hříchu neodlučuje

a neodděluje člověka od Boha, jak říká Izajáš v 59. kapitole, že když byl člověk v Boží milosti a smrtelně zhřešil, odřeže se svým hříchem od Boha i od společenství svatých a sám na sebe uvalí zlořečení a kletbu, protože už nemiluje Pána Boha a Pána Ježíše. Svätý Pavel říká v poslední kapitole prvního listu do Korintu: „Kdo nemiluje Pána, ať je proklet!“

Z toho vyplývá, že každé stvoření, které zůstává ve smrtelném hříchu, je v tu chvíli zlořečené Pánem Bohem, prokleté a odloučené. A tak každý ďábel i každý hříšník je pod spravedlivým Božím prokletím a v soudný den uslyší spolu se všemi, kteří nečinili pokání: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“ Ach, takové je Boží prokletí.

Ale kletba, již se ohánějí kněží, je veřejné oznámení o nějakém člověku, že je odloučen od účasti na posvátných věcech a vyloučen ze společenství. A toto oznámení dělá kněz nebo jiný prelát písemně, nebo vyvoláváním, zhasínáním svící, divokým zvoněním nebo jinými způsoby jako je házení kamení, zpívání, obrácení obrazu Božího umučení nebo bičování nebo jinými zvyky, které si kněží vymýšlejí vedle Písma svatého, neboť jim nestačí mít zadost s tím, co řekl Spasitel Petrovi a skrze něj ustanovil svaté církvi: Aby bratra, který hřeší, jednou sám napomenul a pokáral ho, a když neposlechne, aby vzal jednoho nebo dva svědky a znovu ho pokáral, a po třetí aby to oznámil společenství nebo mnohým. A pokud neposlechne ani společenství a dál zůstával v hříchu, aby s ním neměl společenství, ale měl ho za pohana nebo zjevného hříšníka. Tím vším se ho má snažit odvést od hříchu a přivést k Božímu zákonu, neboť toto prokletí a vyloučení má být lékem, jímž nemá být bližní umořen, ale uzdraven na duši, jak říká svätý Augustin. Proto svätý Pavel přikázal vyobcovat zjevného smilníka, který hřešil se svou nevlastní matkou a přikázal ho vydat do moci ďábla, aby ho trápil na těle, aby poznal svůj hřích, litoval ho a jeho duch byl spasen.

A může to být tak, že člověk může zlořečit, proklínat a vyloučit člověka a bude v tom zajedno s Bohem. Tak to bývá, když člověk bez toho, že by se dopustil hříchu, vynáší zlořečení z lásky nad tím, koho Bůh proklíná. Ale někdy proklíná a není v tom zajedno s Bohem. To

dělá tehdy, když proklíná toho, komu Bůh žehná, nazývá zlořečeným toho, koho Bůh nazývá blahoslaveným, nebo když proklíná, zlořečí nebo vylučuje z hříšných pohnutek.

Z těchto věcí vyplývá to třetí, tedy jak má být kletba provedená. Protože to musí být tak, že se člověk, který proklíná, shoduje s Bohem v příčině, že proklíná kvůli tomu, kvůli čemu nejprve proklíná Bůh, tedy kvůli hříchu, který vede k smrti. V takovém případě je kletba provedená z lásky, protože takto zlořečí Bůh, který sám je věčná láska. Proto když ten, kdo proklíná, pochybí v lásce, nebo proklíná bez příčiny zjevného hříchu, tehdy proklíná sám sebe. Jako když zlořečí, aby se pomstil, nebo z lakoty, z hněvu nebo z pýchy. Když takto vynáší kletbu, není ve shodě s Bohem.

To znamená, že taková kletba je falešná, když ji vynášejí nad tím, kdo se nedopustil hříchu, nebo když ji vynášejí ze špatných pohnutek, což se pro mnohé stává zvykem. A tak je nyní falešná kněžská kletba rozhojněna do té míry, že i obyčejní lidé mohou doslova nahmatat, že tato kletba více škodí těm, kteří ji vynášejí, než těm, nad nimiž ji vynášejí. Neboť pokud se člověk nedopustil hříchu ke smrti, a zvláště pokud ho chtějí kletbou odstrčit od Boží pravdy a on stojí pevně a v lásce to zlořečení přijímá, pokorně trpí, tehdy mu ta kletba neškodí, ale prospívá ke spasení jeho duše. Na potvrzení těchto slov je napsáno v Betlémě na stěně:

Kletba aneb vyobcování

V NIKOM JINÉM NEMÁM NA ZEMI ZALÍBENÍ

Jan Karafiát

*Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe
nemám zalíbení. (Ž 73,25)*

Dokud se nám to na světě, jaký je, velice líbí, tu se nám náš text nebude líbit. Však by se nám to v nebi také nelíbilo, pokud se nám to líbí na zemi! Nebe není pro ty, kterým se to na takovém světě, jaký je, tak převelice líbí. Ale kdyby se nám to začalo na světě nelíbit, pak by se nám text začal líbit.

Rád bych předložil čtvero věcí. To první se již asi v nejedné duši ozývá.

I. Nemít zalíbení ve světě

Je to vůbec zdravé, nemít žádné zalíbení v tomto světě? To je velice zdravé, jestliže už mám velikou nelibost v sobě samém. Pak se to podává samo sebou, že nemůžete mít zalíbení v tom ostatním. Ale tím už doznávám, že by to mohlo být nezdravé, když se vám to nechce líbit, protože vy se sami sobě tak velice líbíte. A jestli zůstaneme neobrácení, všichni se dostaneme tam, že máme ve všem nelibost. Proč? Protože jsme takoví, jací jsme. Každý musíte na světě zkusit, jaký svět je. Nemůžete žít na světě dlouho, abyste to jednou nezkusili, že svět je světem. Nejste horší, než je svět, ale svět také není horší, než jste vy. Konec je ten, jaký máte vypsany na marnotratném synu. Čím lépe to studujete, tím více vidíte, že je to naše skutečná fotografie. Stojí u stáda vepřů a závidí jim jejich mláto. Jak se ti to líbí? – Nelíbí. Všichni hledí na svět jako na svůj revír. ‚My jsme ta jejich zvěř! Tak to se mnou dopadá!‘ – A jak ty tomu rozumíš? ‚Nu, v zákoně jsou jiné věci?‘ Ty se tedy dovoláváš zákona? A když jsi odešel z domu svého otce, to bylo podle zákona? Co jsi nesl do světa? ‚Své peníze.‘

Ale vždyť ty je promrhal! Jen šid' lidi, a věz, že budeš ošizen! Vy, kteří šidíte svět, dejte si říci, že dostanete, co proto. Tam se octneme přirozeně všichni, kde se octl marnotratný syn. Do světa jdeme, hrozně mnoho si slibujeme, ale hrozně málo jim neseme.

A připomínám vám jinou historickou osobu. Proroka Jonáše. On sedí ve své boudě a čeká a čeká, když už konečně bude Ninive vyvráceno. A zlobí se, že není vyvráceno. To je divný prorok! Oni se dají na pokání, a jeho to náramně mrzí! Ale pozorujte, kdo to o něm povídá? On sám to o sobě povídá. To je jeho zpověď. ‚Takové Ninive mělo být vyvráceno, ale já na prvním místě!‘ To je člověk, který nemá zalíbení v sobě, když takovou zpověď pouští do světa!

Představte si, že byste měli sami v sobě velikou nelibost. Kde se to vzalo? Otevřete si, prosím Lukáše 15,17: „Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem!‘“ Ne, ne, milí přátelé v Kristu, on nešel sám do sebe. Zde se chce říci, že mu žádný člověk k tomu neposloužil, ale sám si to také nedal. Kde se to tedy vzalo? Jen z Ducha svatého. V té opuštěnosti se mu dostalo milosti. Duch svatý mu začal otevírat oči. Tak to jde a jinak to nejde. Ale když se Duch svatý dostaví, zkrotnete všichni a ten nejčistší řekne: ‚Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?‘ Už ve Starém zákoně čtete podobné tóny. Otevřete si, prosím, Žalm 14,3: „Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo.“ Jeden jediný nejsme na té Boží čáře. A teď si představte, že jste ten probuzený. Tu se při vás napořád bude ukazovat jedna vlastnost, kterou má každý mladý člověk. Vy si to rádi u druhých budete představovat jinak. Každý si rád druhé lidi idealizuje. To je pěkné! Toho se drž! Ale teď, jaká že je skutečnost? Ach, ono to není lepší než u mě, ale snad tam dál za mořem, tam to bude pěkné! A tak se půjdeš podívat tam, ale vidíš, že je to všechno stejně porušené! A největší zklamání mladého člověka je ve vlastní rodině. Matka byla samá láska, tak i ta sestra a bratr. Ale ukázalo se, že jsou to všechno jen lidé, nic více. Nu, teď jste už tak daleko, jak to viděl ten milý nebeský Pán. Pohlédněte, prosím, do evangelia svatého Jana 3,6: „Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je Duch.“ Takové to je. Všichni se klamete, když si od jiných slibujete něco velikého. A blahoslavení jsou ti, kteří to již vidí.

A nyní to druhé:

II. Nemít zalíbení v sobě je milost

Jestli vám Pán Bůh dá, že nemáte zalíbení v sobě, to je milost! To je na to, abyste našli největší zalíbení v Pánu Ježíši. Tu přicházíme k našemu textu. „Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení.“ Když jste tak daleko, že již v ničem nemáte zalíbení na zemi, tu začnete mít veliké zalíbení v nebeském Pánu. To je milost, když se máte v nelibosti. To že by byla milost, když já se lekám sám sebe? Ano, to je veliká milost. To se vám otvírají oči. Když si ten marnotratný syn přál mláto, a kdyby mu je i dali, co pak by v tom měl zalíbení? Jaký je rozdíl mezi tím mlátem a mezi největšími věcmi tohoto světa? Není tu docela nic společného mezi tím mlátem a těmi největšími věcmi tohoto světa? Nu, v tom mlátě není to, co jsem hledal, když jsem se chtěl nasytit, a ve věcech tohoto světa je tomu právě tak. Štěstí tam není.

Vy jste na cestě, abyste dostali to lepší. Co najdeme teď? Najdeme jeho, jeho samého! Ten nejvzácnější podíl je on sám, ten nebeský Pán. Tak tomu od věků rozuměl, že se vám zjeví jako věčná láska, který přišel v plnosti času takový, jako jsme my, aby vnesl naše hříchy na dřevo kříže.

Ale vy řeknete: „Vždyť my tomu nemůžeme prostě věřit!“ Však on to od vás nečeká, pokud to nepotřebujete. On vám to sám dá, abyste se toho chopili. To je to, co zamýšlel od věků. Přestavte si, že je vám to dáno. Máte ho, a když máte jeho, tak máte to nejlepší na světě. Koho bych měl na nebi, kdyby tam nebyl Pán Ježíš? Nebe bez něho není nebe. Nebe je být u Pána Ježíše a mít to, co je z něj „Jeho krev nás očisťuje od každého hříchu.“ To je pak jiná cesta po ulici, když víš, že je ti odpuštěno! I kdyby se země otevřela, jsi hned u něho. Všechno mu jde na minutu, na vlas. Lidé mluvívají o bloudící hvězdě. Nu, Vám ta hvězda bloudí, ale jemu nebloudí nic!

On nám dal svůj zákon, a já si přeji o něm přemýšlet, ale kdybych tam neviděl Pána Ježíše, co mi po tom zákonu? Však se vám zprotiví, pokud nemáte radost z Pána Ježíše! Ale když vám vzejde světlo, vy máte i zde na světě nebe.

III. Najdete zalíbení i na tomto světě

A ještě jiná radost vám vykvete. Najdete zalíbení na tomto světě. V kom? Ve všem tom, co slouží Pánu Ježíši. A ve všech těch, kteří mají radost z Pána Ježíše. Otevřete si, prosím, Koloským 4,11–12: „Také vás zdraví Ježíš zvaný Justus. Jsou to jediní židé, kteří s námi pracují pro království Boží a jsou také mou útěchou. Pozdravuje vás Epafras, váš krajan, služebník Krista Ježíše, který o vás stále zápasí modlitbami, abyste stáli pevně a věrně plnili Boží vůli.“ Takto to měl Pavel! Měl potěšení v těch, kteří se obrátili a nyní úsilně pracují pro druhé na modlitbách! První zákon je, že když se obrátíte, budou se obracet i jiní. To máte již ve staré době. Pohlédněte do Žalmu 16,3: „Svatým, těm, kteří jsou v této zemi, pravím, těm vznešeným, jež jsem si oblíbil nade všechno.“ Ale v našem textu se praví: ‚V nikom nemám zalíbení.‘ A zde má tentýž žalmista všechno zalíbení ve svatých! Jak se to srovnává? Výborně. Jak dalece jsou světší lidé, nemáte v nich žádné zalíbení. Obejdete se beze všech, když máte Pána Ježíše rádi. Ale on si to nepřeje, abyste se beze všech obešli. On má ještě jiné lidi a on se vám nejraději zjevuje, když je vás více pohromadě. Co je království Boží? To je jeho zákon v praxi, provedené Slovo Boží. A všude tam, kde je lid Boží, tam je království Boží. Vám se to jen zdá, že Pán Bůh pořád nařizuje a že nikde nic není. U vás to snad takové není, u nás to snad není, ale jinde to je. Pán Bůh to sám provádí. Naši otcové hledali ty, kteří na světě prosazují království Boží, a když je nenašli, tak začali u sebe.

A rád připomínám, že musíme mít tu duchovní nezávislost a samostatnost, abych to dovedl. To, co dává světu půvab, je ta jeho krásná církev.

IV. Ježíš mění náš vztah ke světu

Jak začnete mít radost z Pána Ježíše a mít radost z každého Božího člověka, začnete se zajímat o celý svět docela jinak. Svět se vám stane daleko zajímavějším. Vy máte světu něčím být. Zde jsou lidé.

Nač pak jsou? Ti nejsou na to, nač je nemá tvář. Mezi člověkem a laní je rozdíl ten, že člověk má rozum a laň nemá rozum; člověk má nesmrtelnou duši a laň jí nemá. Nu, tím hůře pro člověka. Ale teď se mi otevírají oči! Vy jste na něco, nač žádná laň není: vy můžete být synové a dcery Boží. Z vás ze všech může být ještě něco vzácného. Vy se můžete stát lidem Božím. Ať je ten člověk, jaký je, z toho člověka může ještě něco být. To je veliký, podstatný rozdíl mezi člověkem a němou tvář. A můj úkol je, abych svědčil a abych vás měl rád. Ne abych měl ve vás zalíbení. To nejde, ale abych vás měl rád. Pokud mluvím a neprovádím to prakticky, je to všechno mluvení marné. Má věc je, abych měl rád lidi takové, jací jsou. To je jejich věc, že jsou takoví, jací jsou. Do toho mi nic není. Nečekám od nich nic, nejmenšího zisku, leč duchovní, abychom spolu měli rádi Pána Ježíše. Tu radost bych chtěl mít s vámi, ale jiný zisk nikoliv. Nemyslete si, že je tou láskou změníte. Ale pokud je nemám rád, nedělám si naději, že je Pán Bůh bude obracet.

To je, co jsem měl předkládat a končím tak: Když jste neobrácení, všichni jste nad tím zaraženi, že to, co jsem vám předkládal, není zdravé učení. Nemít v nikom na světě zalíbení? Ale člověk Boží řekne: Jinak to nejde. A druzí řeknou: Ten text krásně začal a krásně skončil. „Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení.“ Amen.

Kázáno 30. ledna 1910.

POVZBUZENÍ K DOBRÉMU BOJI

Jaroslav Kernal

To ti kladu na srdce, synu Timoteji, ve shodě s prorockými slovy, která byla o tobě pronesena, abys jimi povzbuzen bojoval dobrý boj... (1Tm 1,18)

Pavel žádal Timotea, aby zůstal v Efezu a věnoval se nelehkému úkolu – dát do pořádku tamní církve, která byla rozbitá falešným učením. Podobně jako Titus na Krétě i Timoteus v Efezu měl na jedné straně zavřít ústa falešným učitelům a na straně druhé budovat svaté ve víře a v lásce ke Kristu. To je úkol, který je vpravdě nadlidský. Ani jedna z těch dvou věcí není jednoduchá a snadná, ani jedna z nich se nedělá dobře, ale stojí člověka mnoho sil, mnoho přemáhání i bolesti. To je důvodem, proč Pavel připomíná Timoteovi evangelium, protože tento úkol je možné udělat jedině z moci Boží, která se zjevuje v Kristově evangeliu.

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. (1Tm 1,15)

Když potom ve čtvrté kapitole znovu mluví o boji s falešnými učiteli, kteří sváděli církve démonským učením, když Pavel mluví o zápase, který musí Timoteus podstupovat a o tom, že se má cvičit ve zbožnosti, znovu mu připomíná evangelium, které je základem, na kterém stojíme:

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu. Proto se namáháme a zápasíme, že máme naději v živém Bohu, který je Spasitel všech lidí, zvláště věřících. To přikazuj a tomu uč. (1Tm 4,9–11)

Evangelium je Boží mocí ke spasení (Ř 1,16) i Boží mocí ke svatému a zbožnému životu. Bez evangelia není možné žít věčný život a bez evangelia není možný žít svatý život. Prolitím Kristovy krve jsme už nyní ospravedlněni (Ř 5,9), prolitím jeho krve jsme jednou provždy dokonale posvěceni (Žd 10,14). To je moc evangelia. Proto na něm

musíme stavět, z evangelia musíme čerpat sílu, žít ve víře v evangelium a skrze evangelium růst v poznání Boha. Pavel vrací k úvodním slovům svého dopisu a znovu jimi povzbuzuje Timotea:

Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. (1Tm 1,5)

V našem textu povzbuzuje Timotea k boji tváří tvář protivníkům, kteří byli vlky v rouše beránčím. Tento boj je bojem o víru a o čisté svědomí, které má Timoteus zachovat. Pavel také ukazuje Timoteovi, jak on sám bojoval tento boj v Efezu, když ve víře přemáhal ty, kteří vírou a dobrým svědomím pohrdli. Pavel dobře rozumí tomu, že práce, kterou musí Timoteus udělat v Efezu nebude žádnou procházkou růžovým sadem. Proto také v předchozích verších zdůrazňuje evangelium. Proto vzdává chválu velikému Bohu:

Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. (1Tm 1,17)

Připomíná Timoteovi, kdo je Bůh, připomíná mu, komu patří čest a sláva – jedině Bohu, který svou slávu nikomu nedá, který se nebude dělit s falešnými učiteli, s učiteli zákona, kteří se v Efezu stejně jako v Galácii chtějí jenom chlubit vnějšími věcmi. Pavel o nich napsal:

Vždyť ani ti, kdo jsou obřezáni, zákon nezachovávají; chtějí, abyste se dali obřezat jen proto, aby se mohli pochlubit tím, co se stalo na vašem těle. (Ga 6,13)

Chtějí, abyste zachovávali zákon, aby se mohli chlubit tím, co je vidět navenek. Ale Bůh kraluje – nepomíjející, neviditelný Bůh. Bůh, který nehledí na to, co má člověk před očima, ale který hledí k srdci! Co je před Bohem převzácné? Poslouchejte dobře, co o tom říká Petr:

... to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch. (1Pt 3,4)

Co je neviditelné a nepomíjitelné, je před Bohem převzácné! Králi věků, neviditelnému a nepomíjitelnému Bohu buď sláva! Proto je v tomto kontextu tak důležité evangelium! Pavel Timoteovi jinými slovy říká totéž, co napsal křesťanům do Galácie, kteří od evangelia Kristova utíkali k zákonu:

Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil - vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl

bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? (Ga 3,1–2)

Toto nařízení svěřuji tobě, synu Timoteji... Proto je evangelium tím základem, na kterém má Timoteus stavět. Je posláný do boje a Pavel mu připomíná jednak evangelium a jednak prorocká slova, která o něm byla vyřčena. Připomíná mu evangelium v souladu s předchozím proroctvím o něm. O Timoteovi bylo vyřčeno prorocství – podle prorockého pokynu mu byl dán dar, když na něj starší sboru vložili ruce. Nevíme přesně, kdy k tomu došlo, ale můžeme se domnívat, že se to stalo v Lystře, když se Pavel rozhodl vzít Timotea s sebou. Je dost pravděpodobné, že Timotea, o kterém bratří v Lystře a v Ikoniu vydávali dobré svědectví, vyslala tamní církev na cesty spolu s Pavlem. A součástí tohoto vyslání mohlo být pověření sboru, kdy na něj starší vložili ruce, modlili se za něj a jako církev ho vyslali na misijní cestu s Pavlem. Všimněte si, že Pavel mluví o tom, že prorocství, které se týkalo Timotea, bylo v souladu s evangeliem, doslova s tím přikázání, o kterém Pavel mluvil v předcházejících verších. Je to drobný poznatek, který nám ukazuje, že ani osobní prorocství, které se týkalo jednotlivce a jeho služby, nebo jeho obdarování, nešlo za rámec, nad rámec nebo mimo rámec Písma. Pro Timotea to mělo být povzbuzením.

Důraz v tomto smyslu je položen na přikázání, tedy na evangelium, na to, co Pavel klade Timoteovi na srdce a prorocství, které bylo o Timoteovi vyřčené, je k tomu připojené. To, na čem měl Timoteus stavět, bylo Boží slovo zvěstované v evangeliu, nepohnutelné Slovo zapsané v Písmech – nebylo to prorocství, které by mělo být určující. Obojím – jak evangeliem, tak prorocstvími, měl být Timoteus povzbuzen k tomu, aby bojoval dobrý boj, ale samotný základ, na kterém musel stavět, byl v Písmu. Chci to zdůraznit, protože dnes se lidé – podobně jako mnoho Židů v Pavlově době – honí za zázračnými znameními, ale pomíjejí pravdu zapsaného Božího slova. Řídí svůj život pocity, zážitky, nejrůznějšími duchovními projevy, ale když je vedete do Písma, tak to je něco, čemu nechťejí svůj život podřídít. Ale podívejte se na Timotea! Pavel mu přikazuje, aby bojoval dobrý boj,

a povzbuzuje ho k tomu. Neříká mu, že bez prorocství nemůže bojovat dobrý boj, jak můžete dneska občas slyšet, ale říká mu, že základem pro dobré bojování bude Boží slovo, evangelium, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky, které jde ruku v ruce s prorocstvími, která byla o Timoteovi vyřčena.

Podívejte se do osmnáctého verše, jaký boj má Timoteus bojovat – na prvním místě je zde řečeno, že to je dobrý boj. V kontextu první kapitoly je to boj o církev, boj s falešným učením, boj s vlky, boj o pravdu evangelia – a Pavel takový boj nazývá dobrým bojem. K popisu boje používá slovo dobrý, *kaloj*, což se dá přeložit také jako krásný, znamenitý, vhodný, správný, dobrý v morálním slova smyslu. Tento boj je tím nejlepším, co může křesťan dělat. Když se ve druhém listu Timoteovi Pavel loučí s Timoteem, protože očekává své brzké odsouzení, říká mu známá slova:

Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. (2Tm 4,7)

Dobrý boj – to je popis celého křesťanského života. Nevěřte falešným učitelům evangelia prosperity nebo falešného evangelia pohodlí a bezproblémového života – Bůh nám ve svém slově nikde neslibuje, že v tomto světě budeme mít ustláno na růžích. Je to přesně naopak! Dokud budeme v tomto těle a dokud budeme v tomto světě, povedeme boj. Stejný boj, jaký vedl Pavel, stejný boj, k jakému povzbuzuje Timotea – boj o církev, boj s falešným učením, boj s hříchem a s vlastní tělesností, leností, pohodlností, boj se světem i s ďáblem. Když jsme uvěřili, stali jsme se vojáky Ježíše Krista a byli jsme nasazeni do boje. Z Boží milosti nejsme většinou v té největší vřavě, díky Boží dobrotě máme mnoho příležitostí a času k tomu, abychom si léčili rány a nabírali síly, ale nikdy nesmíme zapomenout na to, že pořád jsme uprostřed války, která se vede o lidské duše, která se vede o naší vlastní duši. Evangelium je to, co z našeho boje dělá dobrý boj.

DOBŘÉ SVĚDOMÍ

Arthur W. Pink (1886-1952)

Modlete se za nás. Jsme sice jisti svým dobrým svědomím, neboť se snažíme jednat tak, aby nám nemohli nic vytknout. (Žd 13,18)

Tento výraz „dobré svědomí“ se vyskytuje na několika dalších místech Nového zákona. Vzhledem k jeho hlubokému významu si žádá naši největší pozornost. Ve Slově se toho o svědomí říká mnoho a hodně záleží na tom, zda ho máme a zda si ho zachováme. Proto je vhodné, abychom tomuto závažnému tématu věnovali co největší pozornost. Nejenže má velký praktický význam, ale je obzvláště aktuální vzhledem k době bez svědomí, v níž žijeme.

Svědomí je buď dobré, nebo zlé, podle toho, zda se řídí zjevenou Boží vůlí. Stručně řečeno, předně špatné svědomí: to je několika druhů. Existuje svědomí *nevědomé* a *zatemněné*, a to relativně, nikoli absolutně, neboť všichni mají rozumnost a světlo přirozenosti. To je stav pohanů a bohužel i stále většího počtu křesťanů, kteří jsou vychováni v domovech, kde je Bůh zcela ignorován. Pak je tu *bezostyšné* a *vzdorovité* svědomí, které se nestydatě odmítá podřídit oznámené Boží vůli; takový byl faraonův případ. V případě Heroda vidíme *úplatné* svědomí, které předstírá, že ho přísaha zavazuje k setnutí hlavy Janu Křtiteli. *Vypálené* a *necitlivé* svědomí (1Ti 4,2) se týká těch, kdo se dlouho brání světlu a jsou Bohem vydáni napospas zvrácené mysli. *Zoufalé* a *sklíčené* svědomí vede svého nositele k tomu, aby na sebe vztáhl násilnou ruku.

Při znovuzrození je svědomí obnoveno, je výrazně oživeno a osvětleno Duchem svatým. Skrzes uplatňování víry je svědomí přečišťováno (Sk 15,9), neboť bylo očištěno přivlastněním si Kristovy krve (Žd 9,14). Dobré svědomí lze definovat jako svědomí, které je nastaveno tak, aby se ve všem líbilo Bohu, neboť nenávidí hřích a miluje svatost. Řídí se Slovem a je podřízeno autoritě jeho autora. Jeho závazným pravidlem je poslušnost Bohu a pouze jemu, odmítá jednat mimo jeho světlo.

Čím citlivější má tedy křesťan svědomí, tím více odmítá veškerou nadvládu (lidské tradice a názory), která není od Boha, a tím spíše si získá pověst domýšlivého a neústupného člověka. Přesto se každý z nás musí mít hodně na pozoru, aby si pýchu a svévoli nespletl s námitkami svědomí. Mezi pevností a nepoučitelným duchem je obrovský rozdíl, stejně jako mezi mírností a nestálostí.

Jak je možné získat dobré a čisté svědomí? Stručně řečeno, tím, že bude správně informováno a že se zbaví své špíny prostřednictvím pokání a vyznání. První velkou potřebou svědomí je světlo, protože nevědomost ho kazí. „Bez poznání nemůže být nikdo dobrý“ (Př 19,2). Stejně jako soudce, který nerozumí zákonům své země, není způsobilý vynést rozsudek v jakékoli věci, která se před něj dostane, nebo jako zastřené oko nemůže správně plnit svůj úkol, tak slepé nebo neinformované svědomí není schopno posoudit naše povinnosti před Bohem. Svědomí se nemůže podřídit Bohu, pokud nezná jeho vůli, a abychom ji plně poznali, musíme denně číst a zkoumat Písmo. „Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova“ (Ž 119,9). Ó, kéž bychom mohli říci: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku“ (Ž 119,105).

Uvedme si nyní některé vlastnosti či charakteristiky dobrého svědomí. Za prvé, *upřímnost*. Bohužel, jak málo této ctnosti ve světě zůstalo: kolik přetvářky a pokrytectví se dnes vyskytuje na všech stranách – v náboženské, politické, obchodní i společenské oblasti. Tato generace je bez svědomí, a proto je v ní málo poctivosti, věrnosti a opravdovosti nebo vůbec žádná. To, čím se nyní průměrný člověk řídí, je spíše dočasná účelovost než jednání podle zásad. U znovuzrozených je tomu však jinak. Do jeho srdce byla vložena bázeň před Hospodinem, a proto může spolu s apoštolem říci: „Jsme si jisti svým dobrým svědomím, neboť se snažíme jednat tak, aby nám nemohli nic vytknout“ (Žd 13,18). Upřímné svědomí upřímně touží poznat Boží vůli a je skutečně odhodláno se jí podřídit. Podlost dostala svou smrtelnou ránu a srdce je otevřené světlu, připravené být takto zkoumáno.

Další vlastností dobrého svědomí je *citlivost*. Touto vlastností se rozumí bdělost srdce, takže při každé příležitosti, která se mu nabízí, bije na poplach proti hříchu. Srdce tak zdaleka není lhostejné k Božím

nárokům, ale je ostře citlivé, když je ignorováno. I za věci, které mnozí považují za malicherné, citlivé svědomí pokárá a odsoudí. Job se rozhodl zachovat si citlivé svědomí, když řekl: „Srdce nebude mě hanět za žádný můj den“ (Jb 27,6). Tuto vlastnost můžeme opět chápat na základě jejího opaku, totiž oceňovaného svědomí (1Tm 4,2), které vzniká navyklým praktikováním toho, co je špatné, a srdce se stává tvrdým jako mlat. Milý čtenáři, modli se často za citlivé svědomí.

Věrnost. Když svědomí věrně plní svůj úkol, dochází k neustálému posuzování našeho stavu před Bohem na základě hodnocení našich cest jeho svatým Slovem. Apoštol Pavel tak mohl říci: „Bratří, až do dneška žiju se zcela dobrým svědomím před Bohem“ (Sk 23,1). Příznivý úsudek, který o něm mohou mít druzí, neposkytne poctivému člověku žádné uspokojení, pokud nemá svědectví svědomí, že jeho jednání je před Bohem správné. Bez ohledu na to, jaká je momentální móda nebo jaké jsou zvyklosti jeho bližních, ten, jehož srdce bije věrně pro Boha, neudělá vědomě nic proti svému svědomí. Jeho řeč bude vždy znít: „Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás, a ne jeho“ (Sk 4,19). Na druhé straně jeho častá modlitba zní: „Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved!'“ (Ž 139,23–24).

Klid. To je jistá odměna za upřímnost a věrnost, neboť cesty moudrosti (na rozdíl od cest hlouposti) „vedou k blaženosti, všechny její stezky ku pokoji“ (Př 3,17). Dotčené svědomí nás bude zraňovat a „ducha ubitého kdo unese?“ (Př 18,14). Křesťan může stejně dobře očekávat, že se dotkne žhavého uhlí bez bolesti, jako že zhřeší bez toho, že se to dotklo jeho svědomí. Čisté svědomí je však klidné, neodsuzuje, není zatíženo vinou hříchu. Když kráčíme v těsném spojení s Bohem, máme klidnou mysl a pokoj v srdci, což je pravý opak stavu těch, kdo jsou bez zákona a neposlušní. „Svévolní budou jak vzedmuté moře, které se nemůže uklidnit“ (Iz 57,20). Klid dobrého svědomí je předzvěstí nerušeného spočinutí, které nás čeká na výsostech.

Je však třeba zdůraznit, že ne každé klidné svědomí je dobré a ne každé neklidné svědomí je zlé. Svědomí některých lidí je klidné, protože je necitlivé. „Střeží-li silný muž v plné zbroji svůj palác, jeho

majetek je v bezpečí“ (Lk 11,21). To je klidné, zlé svědomí, protože bylo uspáno satanovými opiáty. Pravý klid svědomí je třeba určit z ostatních vlastností: musí vycházet z upřímnosti, citlivosti a věrnosti, jinak je zjitřené. Musíme přemýšlet ne o tom, kolik máme vnitřního pokoje, ale o tom, kolik máme proto důvodů. Stejně jako u stavby je třeba brát největší ohled ne na poctivost stavby, ale na její základy. Na druhé straně je citlivé svědomí náchylné k tomu, aby se kvůli nedostatku přiměřeného světla mýlilo a zbytečně proti sobě sepisovalo hořké věci, což je „slabé svědomí“ (1K 8,12), protože nás mohou trápit i hříchy již odpuštěné.

Dobré svědomí si lze udržet pouze neustálou pílí: „Proto i já se vždy snažím zachovat neporušené svědomí před Bohem i lidmi“ (Sk 24,16). Apoštol si dával každodenní práci, aby si udržoval čisté svědomí, které by ho nemohlo z ničeho spravedlivě obvinít, aby měl ve svém srdci svědectví, že jeho charakter i jeho jednání jsou příjemné v očích Svatého. Udržování dobrého svědomí je podstatnou součástí osobní zbožnosti. „To ti kladu na srdce, synu Timoteji ... a zachoval si víru i dobré svědomí“ (1Tm 1,18–19) To je souhrn osobní zbožnosti – víra je principem věcí, kterým máme věřit, svědomí je principem věcí, které máme konat. Víra a dobré svědomí jsou spolu opět spojeny v 1Tm 1,5 a 3,9, neboť nelze mít jedno bez druhého.

Pokud se čtenář vrátí ke Skutkům 24, zjistí, že Pavel odpovídal na obvinění, která proti němu byla vznesena. Ve verších 14–16 přednesl svou obhajobu a podal v ní stručné vyličení praktického a praktikovaného křesťanství. Jako základ podává zprávu o své víře: „Věřím všemu, co je napsáno.“, jako její bezprostřední důkaz: „Mám naději v Bohu.“ a pak stručný popis svého jednání: „Vždy se snažím zachovat neporušené svědomí.“ Spásné poznání pravdy je tedy taková víra v Písmo, která dává naději na věčný život, což se projevuje tím, že člověk se vši pečlivostí střeží své srdce. Totéž je znovu řečeno o „cíli vyučování“ (o záměru evangelia), jímž je láska, která je naplněním zákona a která vycházející ze srdce, které věrně bije pro Boha (1Tm 1,5).

„Vždy se snažím ...“ Musíme se o to snažit neustále.

Za prvé, pilným a každodenním zkoumáním Písma, abychom poznali Boží vůli. Jsme nabádáni: „Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte

pochopit, co je vůle Páně“ (Ef 5,17), a to proto, abychom zjistili, co se mu líbí, abychom se neprovinili ani ve víře, ani v uctívání. Špatně informované svědomí je v nejlepší případě slabé a nevědomé.

Za druhé, důkladným zkoumáním stavu svého srdce a svých cest: „Jste tím pobouřeni, nezhrěšte však. Přemíťte o tom v srdci na loži a buďte zticha“ (Ž 4,4). Potřebujeme se často vybízet a volat k odpovědnosti. Chceme-li, aby k nám mluvilo svědomí, musíme k němu často promlouvat. Je nám dáno právě proto, abychom mohli posoudit svůj stav a činy s ohledem na Boží soud. Pak „zkoumejme a zpytujme své cesty“ (Pl 3,40). Udělej si čas, milý čtenáři, a promluv si sám se sebou a zvaž, jak si věci stojí mezi tebou a Bohem. Krátké zhodnocení zabrání chybám, a tak každý den přezkoumávej a napravuj to, co se postavilo mezi tebe a Boha.

Za třetí, jednoznačným oddáním se poslušnosti: „V tomto poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce“ (1J 3,19).

Za čtvrté, neustálou bdělostí: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“ (Mt 26,41).

Za páté, vážným odporem k hříchu a jeho umrtvováním: useknutím pravé ruky a vyrváním pravého oka.

Za šesté, upřímným pokáním a vyznáním, když si uvědomíme své selhání.

Za sedmé, přivlastněním si očišťující Kristovy krve skrze víru.

PROČ UŽ NEPOUŽÍVÁM TRANSGENDEROVÁ ZÁJMENA

a proč byste je neměli používat ani vy

Rosaria Butterfieldová

V hlavním proudu evangelikalismu vypukla občanská válka a modla LGBTQ+ rozděluje dům. Tato otázka je pro mě osobní, politická i duchovní.

V roce 1998 jsem se stala jednou z prvotin takzvaných „vydržovaných radikálů“ na amerických univerzitách a hrdě se hlásila ke svému lesbickému původu. V roce 1999 mě Kristus povolal k pokání a víře a já se stala opovrhovanou přeběhlicí z LGBTQ+ hnutí.

Ale postupné posvěcování přicházelo pomalu a já jsem během posledních dvou desetiletí mnohokrát selhala. Když jsem se z toho poučila, upřímně jsem se snažila napravit svůj přístup. A právě v tom je ten problém. To, že jsem používala transgenderová jména, nebyla chyba, byl to hřích.

Veřejný hřích vyžaduje veřejné pokání, ne úpravu kurzu. Veřejně jsem se prohřešila v otázce transgenderových jmen, když jsem o tom bez rozmyslu psala ve svých knihách a článcích. Veřejně jsem se prohřešila tím, že jsem v rozhovorech a veřejných otázkách a odpovědích obhajovala používání transgenderových jmen.

Proč jsem to dělala? Mám spoustu chabých výmluv. Tady je několik z nich. Byl to pozůstatek z dob, kdy jsem se angažovala v aktivitách na podporu homosexuálních skupin. Chtěla jsem se s každým setkat tam, kde je, a neudělat nic, co by ho uráželo.

Když Nejvyšší soud (v roce 2015 – pozn. red.) rozhodl ve prospěch homosexuálních sňatků, začalo mi docházet nebezpečí mého postoje. Uzákonění manželství homosexuálů a občanských práv LGBTQ+ odstartovalo střet mezi LGBTQ+ a křesťanskou vírou.

Chápání LGBTQ+ hnutí jako ontologicky a morálně dobrého je v rozporu s biblickým popisem z Genesis 1,27. O co tady jde? Načí straně jsem vlastně byla?

Je LGBTQ+ normální možností ve stále se rozšiřující nabídce sexuální orientace a genderové identity, která potřebuje trochu Ježíše, aby podpořila rozvoj člověka? Nebo LGBTQ+ pochází od satana a je odrazem světa, těla a ďábla?

Je to součást Božího stvořitelského záměru, nebo vzpoura proti stvořitelskému nařízení? Buď je to jedno, nebo druhé, protože křesťanská víra je ze své podstaty binární, nikoli nebinární. A to, že se mýlíte, není záležitost osobní svobody.

Možná se ptáte, jak je používání transgenderových zájmen hříšné? Používání transgenderových zájmen je hříchem proti devátému přikázání a nabádá lidi k hřešení proti desátému přikázání. Používání transgenderových zájmen je hříchem proti řádu stvoření. Používání transgenderových zájmen je hříchem proti stvoření k Božímu obrazu.

Používání transgenderových zájmen odrazuje věřící od postupného posvěcování a falšuje evangelium. Používání transgenderových zájmen znehodnocuje vykoupení a pošlapává Kristovu krev. Používání transgenderových zájmen je selháním v milování bližního jako sebe sama.

Používání transgenderových zájmen nedává prostor pro skutečnou křesťanskou lásku a místo toho ponechává definici lásky liberálnímu komunitarismu, politice identity a „rozvoji člověka“.

Používání transgenderových zájmen nelze nepovažovat za hřích *jen* proto, že se změnila doba, takže používání transgenderových zájmen už dnes nemůže být hříšné, ale je nyní morálně přijatelné. Hřích je hřích.

Bible to označuje za hřích. Hřích neztrácí nic ze své špatnosti kvůli našim dobrým úmyslům nebo kvůli osobní citlivosti vůči druhým. Měnící se kulturní síly mohou hřích postavit do nového světla (jako se to stalo v případě rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci Obergefell – pozn. red.: to je onen případ, který vedl k uzákonění stejnopohlavních sňatků v USA). Ale změna pohledu není omluvou pro hřích ani nemůže být únikem před pokáním, ne pro skutečného křesťana. Já činím pokání.

Hlavní proud evangelikální církve nesouhlasí s tím, jak tento obraz vykresluje. Psycholog Mark Yarhouse a autor Preston Sprinkle shrnují křesťanské argumenty pro používání transgenderových zájmen. Jsou přesvědčeni, že používání transgenderových zájmen respektuje něčí

zvolenou identitu; Je to laskavé, zdvořilé a nezbytné pro pokračování vztahu s transgenderovou osobou.

Všechny tyto věci jsem kdysi hříšně tvrdila i já. Ale tento postoj je z křesťanského hlediska nesmyslný. Věří snad nějaký skutečný křesťan, že vytváření vztahu na základě lži pomůže k lepšímu slyšení evangelia? A je to způsob, jakým se lidé obracejí? Setkají se snad s Bohem na základě hříchu a tím, že o sobě budou poslouchat hezké věci?

Křesťanská autorka a poradkyně Laura Perry Smaltsová nabízí jiný pohled. V minulosti žila jako „transgenderový muž“ a říkala si Jake. Laura do sebe pumpovala testosteron a pomocí mrzačících operací podstoupila tzv. „změnu pohlaví“. Ale Bůh ji zachránil, vykoupil a proměnil v krásnou trofej své milosti.

V nesčetných rozhovorech a ve své knize *Transgender to Transformed* („Od transgenderu k transformaci“, Oklahoma: Genesis Publishing Group, 2019) popsala opačný přístup než Sprinkle a Yarhouse a stará Rosaria.

Když Pán oživil její srdce a mysl evangeliem, vrátila se Laura do církve svého mládí a ke svým konzervativním křesťanským rodičům. Její církve a rodiče odmítali používat její preferovaná zájmena po celá léta, kdy žila ve falešné identitě transgenderu.

Proč se k nim vrátila? Jejich odmítnutí lhát ji přesvědčilo o tom, že jim může důvěřovat. Dnes patří Laura k nejkrásnějším, nejzbožnějším a nejženštějším ženám, které znám.

Transgenderová zájmena jsou jedním z Akánů v táboře hlavního proudu evangelikalismu. Neměla by však být Akánem v táboře konfesijních reformovaných. Preston Sprinkle, Mark Yarhouse, David French, Revoice, Side B Christianity a všechny paracírkevní služby, které považují „vítězství“ za cíl hry, se nabízejí jako užitečné příklady, proti nimž je třeba se postavit.

Přikyvují směrem k tradičním hodnotám, ale pak vymění biblickou jasnost za postmoderní pluralismus, čímž spálí na prach jakýkoli legitimní teologický most k milosti evangelia. Transgenderismus je satanský. My, kteří jsme kdysi propagovali „lásku zájmen“, jsme propůjčili falešnou důvěryhodnost teologii vlků, která nedokáže chránit ovce. Místo toho je požírá zaživa.

Miluješ svého bližního? Miluješ svého Pána? Věříš, že jedině Ježíš je „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6)? Zachraňuje nás Ježíš z našich hříchů, nebo tento úkol přenecháváme kněžím naší doby – terapeutům?

Víte, jaký je rozdíl mezi vytvářením falešných přátel („frenemies“) a láskou k nepřátelům? Ano, Ježíš byl přítelem hříšníků, což znamená, že svou drahocennou krví vykupuje všechny, kdo činí pokání, věří v něj a vkládají v něj svou důvěru. Svou krví činí z bývalých nepřátel své přátele.

Trans identita a Ježíš nejsou vzájemně slučitelné. Buď jedno, nebo druhé. Křesťané se musí naučit milovat své nepřátele, a ne předstírat, že jejich nepřátelé jsou jejich přátelé.

Křesťané, kteří používají morální optiku LGBTQ+ osobnosti, nejsou pouze „měkkou přítomností“ v táboře nepřátel. Jejich poddajnost z nich dělá pudink v ruce nepřítele. Vytvářejí falešné konvertity obrácené k falešnému evangeliu, které ohýbá kolena před smyšlenou identitou LGBTQ+.

Tato teologie vlků přenechává morální jazyk levici tím, že používá transgenderová zájmena jako morální optiku („úcta, zdvořilost, láska“). Odmítá jasnost Božího slova a nahrazuje ho odpadem.

Tím odmítá pravdu evangelia, že Ježíš je jedinou cestou ke spáse. Odpověď na otázku č. 30 z Heidelbergského katechismu to vyjadřuje takto: „Svémi slovy se jím [Kristem] možná vychloubají, ale svými skutky ho jako jediného Spasitele zapírají.“

Otázka č. 30 z Heidelbergského katechismu obsahuje zlověstnou zprávu pro tábor přátel transgenderových zájmen. My, kteří jsme tento hřích podporovali, musíme povstat a činit pokání. Já s tím začnu. Činím pokání. Kéž mi Bůh odpustí. Chce se ke mně někdo připojit?

Vyšlo na webu *Reformation 21* (www.reformation21.org) který je jednou z platform *Aliance konfesijních evangelikálů* (www.alliancenet.org).

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2023